

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 243.505 van 25 januari 2019
in de zaak A. 224.565/XIV-37.644**

In zake :

████████████████████
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Maxwell Ogumula
kantoor houdend te 1050 Brussel
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 bus 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep tot nietigverklaring, ingesteld op 19 februari 2018, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 20 december 2017 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 november 2018.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maxwell Ogumula, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Rutger Robijns, die *loco* advocaat Stefaan Verbouwe verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt op 30 november 2017 België binnen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in. Hij verklaart alsdan van Eritrese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 maart 2001. Verzoeker wordt onder de hoede geplaatst

van de dienst Voogdij doch de dienst Vreemdelingenzaken uit twijfel over de leeftijd van betrokkene.

In het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Nader-Over-Heembeek ondergaat verzoeker op 18 december 2017 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker ouder is dan achttien jaar.

Op 20 december 2017 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede van Jongeheer [REDACTED] door de dienst Voogdij van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 7, § 2, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de voogdijwet), van de artikelen 10, 11, 144 en 191 van de Grondwet, van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), van artikel 32 van de wet van 16 juli 2004 ‘houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht’ (hierna: het WIPR) en van artikel 569, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek. Hij licht dit als volgt toe:

“Principe

Volgens art. 7 § 2 Programmawet beslist de Minister van Justitie op basis van een medisch deskundig onderzoek of een niet-begeleide minderjarige vreemdeling wel dergelijk aan de voorwaarden van art. 5 Programmawet voldoet, met andere woorden minder of meerderjarig is.

Luidens artikel 32 WIPR behoort de beslissing aangaande de staat van de persoon toe aan de Belgische rechter. Hiermee heeft de rechterlijke macht de exclusieve bevoegdheid te oordelen over al dan niet minderjarigheid van een persoon.

In dezelfde zin bepaalt artikel 144 GW de geschillen over burgerlijk rechten tot de uitsluitende bevoegdheid van de rechtbanken behoren. Artikel 146 GW voegt hieraan toe dat geen met eigenlijke rechtspraak belast orgaan kan worden ingesteld dan krachtens een wet. Dit laatste brengt met zich mee dat buitengewone rechtbanken of commissies uitdrukkelijk verboden zijn.

Op grond van artikel 6 EVRM dient de vaststelling van burgerlijke rechten en verplichtingen door een rechterlijke instantie te gebeuren.

Artikel 569, 1 ° GerW bepaalt dat de vorderingen betreffende de staat van de persoon aan de Rechtbank van Eerste Aanleg worden voorgelegd.

Op grond van artikel 191 GW, genieten de Vreemdelingen dezelfde rechten als de Belgen, bijvoorbeeld wanneer het gaat om hun rechten inzake de bescherming van hun persoon.

Tenslotte stelt artikel 10 en 11 GW het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatiebeginsel vast.

Toepassing

Zoals reeds werd vermeld, bepaalt de Minister van Justitie op grond van artikel 7 Programmawet de al dan niet meerderjarigheid van een persoon, dit op basis van een medische onderzoek.

De bepaling van de leeftijd van een persoon is een uitspraak aangaande zijn burgerlijk rechten en verplichtingen in de zin van art. 6 EVRM, die uitsluitend[e] voorbehouden is aan de rechterlijke macht. De oprichting van een ander orgaan om hierover te [beslissen] houdt dus de oprichting van een buitengewone rechtbank of commissie in de zin van artikel 146.

Voor persoon met de Belgische nationaliteit wordt over hun persoon, door de Burgerlijke Afdeling van de Rechtbank van Eerste Aanleg bepaald.

Terwijl voor vreemdelingen vragen omtrent hun persoon worden aan de Minister van Justitie onderworpen is.

Verzoeker stelt vast dat dit soort onderscheid naargelang de persoon niet gemaakt mag worden wanneer het gaat om de vaststelling van de burgerlijke rechten en verplichtingen van een persoon.

Trouwens wordt de bevoegdheid omtrent de rechten en verplichting immers door de hogere rechtsnorm met directe werking, zijnde artikel 6 § 1 EVRM, uitdrukkelijk aan de rechterlijke macht voorbehoud.

Verzoeker stelt vast dat dit onderscheid - discriminatie - wordt gemaakt tussen personen wanneer geoordeeld dient te worden over hun burgerlijke rechten en verplichting al naargelang deze persoon Belg of van vreemde nationaliteit is.

Aangaande dit onderscheid is er geen objectieve verantwoording, aangezien zowel het EVRM als de Grondwet zelfde toekenning van enige bevoegdheid aan de Minister van Justitie verbieden.

Dienvolgens is het van belang een prejudiciële vraag te stellen aan de Grondwettelijk Hof met de volgende vraag:

‘Schendt artikel 7 § 2 van de Programmawet (I) Titel XIII - Hoofdstuk VI: Voogdij over niet- begeleide minderjarigen vreemdelingen

- artikelen 10 en 11 van de Grondwet, samen lezen met

- o artikel 144, 146 en 191 van de Grondwet;
- o artikel 6 § 1 EVRM;
- o artikel 569, 1° GerW en
- o artikel 32 van de Wetboek internationaal Privaatrecht

in de maat dat aan de Minister van Justitie (Dienst Voogdij) de bevoegdheid verkent vast te stellen of een niet-begeleide minderjarige asielzoeker / vreemdeling al dan niet meerderjarige of Minderjarig is.’

Aangezien artikel 7 van de Programmawet nog niet getoetst is aan de Grondwet, is de vordering tot prejudiciële vraagstelling toelaatbaar.”

Beoordeling

5. Verzoeker gaat er in de uiteenzetting van het middel vanuit dat ingevolge artikel 7, § 2, van de voogdijwet enkel de minister van Justitie (dienst Voogdij) zich uitspreekt over de al dan niet meerderjarigheid van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, terwijl, wat betreft de personen van Belgische nationaliteit, ingevolge artikel 32 van het WIPR en artikel 569, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek, de Belgische rechters en de rechtbank van eerste aanleg bevoegd zijn inzake vorderingen betreffende de staat van de persoon.

Op grond van artikel 569, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek kunnen echter niet alleen personen van Belgische nationaliteit, maar ook vreemdelingen een vordering tot vaststelling van staat aanhangig maken bij de rechtbank van eerste aanleg.

Hieruit blijkt dat verzoekers uitgangspunt, waarop hij ook zijn verzoek steunt om het Grondwettelijk Hof met een prejudiciële vraag te adiëren, onjuist is.

Het eerste middel faalt naar recht en de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag dient niet te worden gesteld.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 7, § 3, van de Voogdijwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Hij licht dit als volgt toe:

“Principe

Volgens artikel 7 § 3 Programmawet, wordt in geval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek met de jongste leeftijd rekening gehouden.

Het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel ‘legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken’ (RvV nr. 62 224 van 27 mei 2011)

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, legt ‘het zorgvuldigheidsbeginsel de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken’ (RvV 09 juni 2017, nr 188.188)

Toepassing

Zoals uit huidige verzoekschrift blijkt, betwist verzoeker het medische onderzoek (stuk 1) omtrent zijn leeftijd.

Indien de Minister van Justitie een beslissing mag nemen door te verwijzen naar de resultaten van een eenzijdige en niet-tegensprekelijk medische onderzoek, dient vastgesteld te worden dat de Minister van Justitie in dat geval de motivering van het medische onderzoek eigen maakt, met inbegrip van de eventuele gebreken in dit onderzoek en haar conclusie.

Met als gevolg dat alle gebreken in het onderzoek toegerekend worden aan de administratiefrechtelijke verantwoordelijke voor dit onderzoek die de resultaten van het onderzoek in de beslissing bekrachtigt.

De gebreken in dit onderzoek zijn talrijk, zijnde

- strijdigheid tussen overwegingen en vaststellingen enerzijds en conclusie anderzijds,
- onderzoek volgens verouderde stand van de wetenschap en foutieve lezing van de oude onderzoeksverslagen;
- onderzoek naar irrelevant parameters.

Het besluit van het medische onderzoek luidt als volgt:

- ‘op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat [REDACTED] op datum van 18-12-2017 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20.3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is.’

Verzoeker stelt vast dat dit besluit niet ondersteund wordt door de overwegingen

en vaststellingen. Het gaat om een overweging van het medische onderzoek die niet in het besluit is overgenomen.

Verzoeker stelt eveneens vast dat de tegensprekelijkheid van het medische onderzoek omtrent zijn leeftijd wordt niet gegarandeerd.

Verzoeker stelt tenslotte vast dat er een tegenstrijdigheid is tussen de overwegingen en de vaststellingen van het onderzoek enerzijds en besluiten anderzijds.

Aldus is het medische onderzoek onzorgvuldig geweest, zodat de beslissing die het onderzoek bekrachtigt strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Meer nog is de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien deze beslissing geen rekening heeft gehouden met alle relevante en pertinente informatie in het administratieve dossier.

Zoals reeds werd aangegeven, kwam verzoeker vanuit Italië naar België op grond van de relocatieprocedure van de Europese Unie.

Uit de relocatieprocedure (relocatiedossier) blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker in Italië als een niet-begeleide asielzoeker door de Rechtbank van Rome werd geplaatst (stuk 3). Verwerende partij is perfect op de hoogte hiervan aangezien voormelde documenten deel van het relocatiedossier deel uitmaakt.

Welnu, uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening gehouden heeft met de gerechtelijke beslissing van Rechtbank van Rome in het kader van de relocatie van verzoeker.

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid aangezien deze laat[ste] geen rekening met pertinent informatie in het dossier gehouden heeft en schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

Beoordeling

7. Verzoeker geeft niet aan welke wetsbepaling een tegensprekelijk medisch onderzoek oplegt, noch brengt hij dit in verband met het zorgvuldigheidsbeginsel.

8. Verzoeker acht het uitgevoerd medisch onderzoek “verouderd” en gesteund op “irrelevante parameters”, doch hij geeft hierover niet de minste concrete toelichting. Hij beperkt zich tot algemene kritiek doch hij toont niet aan dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is. De wetgever heeft met de medische leeftijdstest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Verzoeker ontkracht aldus niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd en dat de arts bij de beoordeling van de objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle gegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam worden aanvaard. Hij toont derhalve niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel wat dat betreft met de bestreden beslissing is geschonden.

9. Naar luid van artikel 7, § 3, van de Voogdijwet wordt ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek rekening gehouden met de jongste leeftijd.

Uit het verslag van het medisch onderzoek blijkt dat de arts zich steunt op een drieledig onderzoek, waarvan elk deelonderzoek individueel wordt geïnterpreteerd en waarna een algemene conclusie wordt getrokken met de eigenlijke leeftijdsschatting. Bij het bepalen in de bestreden beslissing of verzoeker al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, is de eindconclusie van de arts op basis van die deelonderzoeken relevant en niet het resultaat van een afzonderlijk deelonderzoek. Die eindconclusie is derhalve ook bepalend voor de in het voornoemde artikel 7, § 3, bedoelde “jongste leeftijd”. Indien de arts voor zijn eindconclusie een deviatiefactor vermeldt, wordt de ondergrens in aanmerking genomen voor het bepalen van de leeftijd.

Te dezen wordt in de eindconclusie van het medisch onderzoek besloten tot een leeftijd van “20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar”. Anders dan verzoeker voorhoudt, valt niet in te zien waarom deze conclusie in strijd zou zijn met de resultaten van de afzonderlijke onderzoeken. Zo wordt met betrekking tot de hand- en polsradiografie aangegeven dat er “een volledige fusie [is] van de distale diaphyse en epiphyse van de radius, wat overeenkomt met een volwassen skelettale leeftijd”, dat op basis daarvan de skelettale leeftijd kan worden geschat “met een redelijke zekerheid op 19 jaar of ouder”, dat een standaarddeviatie van ongeveer 1,5 jaar geldt voor de benedengrens doch dat de bovengrens veel hoger kan liggen. Uit de beide andere onderzoeken blijkt geen

leeftijd, jonger dan 18 jaar. Verzoeker beperkt zich tot het in vraag stellen van de eindconclusie doch hij brengt geen concrete en wetenschappelijk onderbouwde elementen aan waaruit kan blijken dat die eindconclusie, na een weging van de verschillende onderzoeksresultaten, willekeurig, foutief of onbetrouwbaar zou zijn.

10. Naar luid van artikel 7, § 1, van de voogdijwet laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan achttien jaar. Artikel 7, § 2 van die wet bepaalt dat, indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene jonger is dan 18 jaar en mits voldaan is aan enkele voorwaarden, een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege. Het medisch onderzoek is aldus door de wet zelf ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd.

Anders dan verzoeker in het middel laat uitschijnen, dient de dienst Voogdij een “verklaring tot voogdijbescherming en benoeming van voogd” van de voogdijrechter van de rechtbank te Rome niet te laten primeren op de resultaten van het medisch onderzoek. Hiervoor kan, onder meer, worden gewezen op artikel 28, § 2 van het WIPR, naar luid waarvan het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen mag worden aangebracht. Het resultaat van een medische leeftijdsbepaling vormt dergelijk (tegen)bewijsmiddel. In de “fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling”, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt bovendien uitdrukkelijk aangegeven waarom de dienst Vreemdelingenzaken twijfelt aan de voorgehouden minderjarigheid, nl. omwille van verzoekers fysieke verschijning. In de bestreden beslissing zelf wordt verwezen zowel naar de relocatieprocedure vanuit Italië als naar de door de dienst Vreemdelingenzaken geuite twijfel. Er blijkt geen

onzorgvuldigheid door het organiseren van een leeftijdsonderzoek ondanks de beslissing van een Italiaanse rechter.

11. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

12. De verzoeker werpt in een derde middel de schending op van de artikelen 27, § 1, en 28, § 2, van het WIPR. Hij licht dit als volgt toe:

“Principe

Volgens artikel 27 § 1 WIPR worden buitenlandse authentieke akten door alle overheden zonder meer erkend. Artikel 28 § 1 WIPR bepaalt dat deze erkenning strekt tot alle vaststellingen die in deze akte zijn opgenomen.

De betrokken akte dient te voldoen aan de vereisten inzake authenticiteit die gelden in het land van herkomst.

Toepassing

Verzoeker is een houder van een gerechtelijke beslissing van een lidstaat van de Europese Unie, zijnde Italië (M). Deze laatste maakt integraal deel uit van de relocatieprocedure waarvan verwerende partij kennis ten tijde van de opstelling van de bestreden beslissing heeft.

Dit document is een authentiek akte in de zin van artikelen 27 § 1 en 28 § 1 WIPR. Dit houdt in dat het feit en de inhoud van deze gerechtelijke beslissing niet buiten beschouwing mogen gelaten worden dan volgens de voorwaarden voorzien in artikelen 27 § 1 en 28 § 1 WIPR.

Op grond van artikel 27 § 1 dient de betwisting van de geldigheid van voormeld document voorgelegd te worden aan de burgerlijke rechtbank van eerste aanleg.

Verzoeker stelt vast dat voormelde document door de bestreden beslissing niet werd besproken. Deze document werd evenmin in twijfel getrokken.

Dus dient rekening met voormelde gerechtelijk document gehouden te worden, wat de Minister van Justitie niet gedaan heeft en schendt hierdoor artikelen 27 § 1 en 28 § 1 WIPR.”

Beoordeling

13. Te dezen wordt niet de geldigheid als dusdanig betwist van de Italiaanse “verklaring tot voogdijbescherming en benoeming van voogd”, zodat een schending van artikel 27 van het WIPR niet aan de orde is. Het gaat te dezen

enkel om het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid in die akte vastgestelde feiten.

Zoals reeds aangehaald bij de behandeling van het tweede middel, mag naar luid van artikel 28, § 2 van het WIPR het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen aangebracht. Het resultaat van een medische leeftijdsbepaling vormt dergelijk (tegen)bewijsmiddel.

14. Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

15. De verzoeker werpt in een vierde middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van artikel 62 van wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). Hij licht dit als volgt toe:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, evenals van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Volgens de materiële motiveringsplicht, ‘houdt deze in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd’. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

In casu en zoals reeds werd aangegeven, bevat de relocatiedossier voor Uw Zetel de rechterlijke beslissing.

Uit stuk 3 blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker als een niet-begeleide minderjarige asielzoeker door de Rechtbank van Rome werd verklaard, zijnde geboren op 01 maart 2001 en op grond hiervan onder de voogdij van de burgemeester van Rome werd geplaatst[t].

Als verzoeker in Italië, een lidstaat van het relocatiebeleid van de Europese Unie, als een niet-begeleide minderjarige wordt verklaard, dan is voor verzoeker totaal

onduidelijk waarom de bestreden beslissing van mening is dat verzoeker meerderjarig is.

Meer nog stelt verzoeker vast dat de gerechtelijk document van Italië, waarvan verwerende partij in het kader van de relocatieprocedure voorafgaandelijk kennis van heeft, door de bestreden beslissing niet werd besproken.

Evenmin werd voormelde pertinent document in de bestreden beslissing in aanmerking genomen. Het gaan trouwens om authentieke documenten waaruit de minderjarigheid van verzoeker werd vastgesteld.

Ten slotte stelt verzoeker vast dat de Minister van Justitie de bestreden beslissing op een zeer gebrekkige wijze heeft gemotiveerd. De beslissing bevat geen informatie omtrent pertinente documenten waaruit blijkt dat verzoeker, ten tijde van de redactie van de bestreden beslissing minderjarig is

Hierdoor schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.”

Beoordeling

16. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing, die met toepassing van de voogdijwet en dus niet van de vreemdelingenwet is genomen.

17. Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de bestreden beslissing wordt vermeld. Het is hierbij niet vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd noch dat de resultaten van het medisch onderzoek samen met de bestreden beslissing worden betekend. *In casu* geeft de bestreden beslissing inderdaad de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat de verzoeker ouder was dan achttien jaar.

Net omwille van de verwijzing naar de relocatieprocedure vanuit Italië, de vermelding van de twijfel aan verzoekers voorgehouden leeftijd en de verwijzing naar het resultaat van het uitgevoerd medisch onderzoek, is een bijkomende uitdrukkelijke verwijzing in de bestreden beslissing naar de Italiaanse gerechtelijke beslissing niet vereist om te voldoen aan de formelemotiveringsplicht.

18. Verzoeker vermeldt in het middel ook de materiële motiveringsplicht, doch de uiteenzetting heeft enkel betrekking op de formele motiveringsplicht.

19. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftiende januari tweeduizend negentien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door

Joris Casneuf, griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams